

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év január hó 6. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 10.B.280/2014/42. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy halmazati büntetést egységesen többszörös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

A szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.000 (tizenötezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A székesfehérvári Törvényszék a 2015. június 30. napján kelt 10.B.280/2014/42. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli testi sértés büntetében (Btk. 164. § (3) és (8) bekezdés I. fordulója), 1 rendbeli rongálás vétségében (Btk. 371. § (1) és (2) bekezdés a) pont), 1 rendbeli zaklatás vétségében (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont).

Ezért őt halmazati büntetésként - a rongálás vétsége tekintetében mint többszörös visszaesőt, a testi sértés és a zaklatás vétsége tekintetében mint különös visszaesőt - 8 év 10 hónap szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház és a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Dunaújvárosi Városi Bíróság 2.Bk.33/2012/5. és a Székesfehérvári Törvényszék Bkf.260/2012/2. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.

A vádlottal szemben 1 rendbeli testi sértés vétsége (Btk. 164. § (2) bekezdés) és 1 rendbeli zaklatás büntette (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pont) miatt indult eljárást megszüntette. Rendelkezett a járulékos kérdések, így a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.1095/2014/3. számú átiratában az ügy elbírálására tanácsülés tartását, az elsőfokú bíróság ítéletének akkénti megváltoztatását, hogy a vádlott a rongálás tekintetében különös visszaeső, a többszörös halmazat súlyosítókénti értékelését, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A kitűzött nyilvános ülés kapcsán bejelentette, hogy azon nem kíván részt venni.

A vádlott a fellebbezése részletes írásbeli indokolásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a nyomozás során készült jegyzőkönyveket, a polgári ügy jegyzőkönyvét és a tényállást nem derítette fel.

Kifogásolta azt is, hogy élettársát a rendőrség akarata ellenére hallgatta ki, a tanú erre vonatkozó nyilatkozatát pedig a bíróság nem volt hajlandó jegyzőkönyvezni és még ügyészi indítványra sem idézte meg a tanút kihallgató nyomozókat. Az elsőfokú bíróság megvonta a kérdezési jogát, amikor a sértettet akarta kérdezni, nem biztosították számára az iratbetekintést, kérése ellenére sem kapott másolatot a nyomozati iratokról és a tárgyalási jegyzőkönyveket is csak a következő tárgyalás előtt egy nappal kapta meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hiányosan folytatta le a bizonyítási eljárást, nem vizsgálta meg minden bizonyítékot és egyoldalúan indokolt. Figyelmen kívül hagyta, hogy a sértett a feljelentéskor tett vallomását többször módosította és a vegyszerrel mérgezési kísérletet.

Nem tartotta elfogadhatónak az orvosszakértői véleményeket, azokból idézve a szakértői vélemények ellentmondásosságát emelte ki.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem oldotta fel a közte és a sértett közötti ellentmondásokat, miként nem oldotta fel tanú1 nyomozati és tárgyalási vallomása közötti eltéréseket.

Alaptalannak tartotta a bizonyítási kísérletre vonatkozó indítvány elutasítását és rámutatott arra, hogy a tanúk csak a sértett által elmondottakról nyilatkoztak, róla sem tanú2, sem tanú3 nem állította, hogy agresszív lenne.

Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta miszerint tanú4 többszöri figyelmeztetés ellenére is azt állította, hogy hamisan vádolta meg őt és a sértett sérülését nem ő okozta. Tanú4 inkább élt mentességi jogával a bíróság javaslatára, pedig akkor már nem volt az élettársa, így mentességi jogával nem is élhetett volna, a bíró pedig lényegében rávette, hogy éljen ezen jogával, ahelyett, hogy a korábbi nyilatkozatai és vallomása eltéréseit tisztázta volna, ehhez pedig az ügyész is asszisztált.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a bizonyítási kísérletre vonatkozó indítványaival, nem volt pártatlan és figyelmen kívül hagyta a 9.Pk.50.126/2013/4. számú tárgyalási jegyzőkönyvben a sértettnek ügyészi kérdésre adott azon válaszát, hogy ő fizikailag nem bántalmazta.

A sértett vallomásait ellentmondásosnak és életszerűtlennek tartotta, nem létező sérülésekről nyilatkozott. A sértettet anyagiasnak ítélte, aki mindent a pénzért tett, koholta ellene az ügyet, amit bizonyítanak a 999/2014. bü. eljárás iratai is.

Tanú5 pedig, mivel a sértett testvére, akit ellene hangolt, elfogult tanú. A tanú által a vádbeli napon készített fotók egy normális családot ábrázolnak.

A III. tényállással kapcsolatban azt emelte ki, hogy a sértettnek nem volt pénze azokra a drága ruhákra, amit felsorolt. A 07000/35/2014. bü. irat helyszíni szemle jegyzőkönyve kisszoba fényképfelvételén látható ruhás szakerényben az állítólag elégetett ruhák 90%-a megtalálható, 16 pár cipő pedig nem fér el 10 cipős dobozban, arról pedig semmilyen számla nincs, hogy mindezek a sértett tulajdona.

A sértett hazudott, már a tárgyakat visszapakolta a szekrénybe, mert nem számított a helyszíni szemlére. Ez pedig a nyomozók hanyagsága, mert csak az előéletére voltak tekintettel.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy mennyi a kár, valós összeg-e az értékbecslő által megadott 258.490 forint, vagy a sértett által megjelölt 75.000 forint, vagy az általa elismert értéktelen rongy.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság alapvető jogait nem vette figyelembe, amikor nem figyelt arra, hogy a sértettet csak az örökség megszerzése motiválta, és rámutatott arra, hogy az

értékbecslést adó modellstúdió nem hivatalos intézmény, számla és márka hiányában adtak véleményt.

A IV. tényállás kapcsán azt hangsúlyozta, hogy a 42012/Ü/1391/2011/9. számú hagyatékátadó végzés szerint ő tulajdonos, bármikor joga van bemenni az ingatlanba, ahonnan a sértett nem zárta ki, nem cserélt zárat. Folyamatosan beszéltek telefonon, a sértett elismerte, hogy a hívások célja nem zaklatás volt. Ez időszakban a sértett hozzáfordult pénzért, ájtárt hozzá, ő pedig rendben tartotta az ingatlant, amit tanú3 is igazolt. Voltak köztük családi viták, de fenyegetés nem, ő a sértett által felhalmozott banki tartozás miatt rendőrséghez fordult.

Kifogásai, állításai alátámasztására számos Alkotmánybírósági határozatra, Bírósági Határozatra hivatkozott, valamint részletesen idézte a Btk. Kommentárt és a Büntetőeljárás Törvény különböző paragrafusait.

Egyúttal kérte a sértett és tanú6, tanú4 szembesítését, bizonyítási kísérlet lefolytatását a ... szám alatti lakásban, tanú7 és tanú8 rendőrök tanúkénti meghallgatását a sértettek és a tanúk kihallgatásával kapcsolatban és új orvosszakértő kirendelését a testi sértéssel és a vegyszerrel mérgezés kísérletével összefüggésben.

A nyilvános ülésen a vádlott fenntartotta az írásban előterjesztett bizonyítási indítványait, melyekhez a védője is csatlakozott.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta és csatlakozott a vádlott írásbeli fellebbezésében kifejtettekhez, mely szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan.

Az I. tényállás kapcsán a vádlott elismerte azt, hogy a szerszámok miatt veszekedés alakult ki a sértett és ő közte, de tagadta a bántalmazást és arra is hivatkozott, hogy az anyja el szokott ájulni. A sértett állítása szerint a vádlott megütötte az arcát, amitől a földre került, majd a hátát rúgta meg, ettől azonban a sérülése nem keletkezhetett. A kórházban pedig azt állította, hogy a talicskára esett rá. A szakértő az ettől való keletkezését a sérülésnek nem zárta ki. A rongálást illetően a vádlott csak értéktelen tárgyak elégetését ismerte el és tagadta azt, hogy anyját az öröklés miatt zaklatta volna. Ezért elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan az eltúlzottan súlyos fő- és mellékbüntetés jelentős enyhítését kérte.

A sértett fenntartotta korábbi vallomásait.

A vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Tekintettel arra, hogy a tanú4 sérelmére elkövetett bűncselekmény (II. és V. tényállás) miatt indult büntetőeljárás megszüntetését fellebbezési támadás nem érte, így a részjogerő beállt, az ítélet tábla a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott és védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletének az I., III. és IV. tényállásra vonatkozó részét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Felülvizsgálata során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A bizonyítási indítványok elutasítását a Be. 258. § (2) bekezdés f) pontja alapján megindokolta, ezzel az ítélet tábla is egyetértett.

A vádlott által a másodfokú eljárás során előterjesztett eljárásjogi kifogásai nem foghatnak helyt az alábbi indokok alapján:

Az elsőfokú eljárás során tanú4, a vádlott volt élettársa élt mentességi jogával és nem tett vallomást. A hatályos eljárásjogi rendelkezések és a bírói gyakorlat értelmében, amennyiben a tanú él mentességi jogával, az azt megelőző vallomásait figyelmen kívül kell hagyni, azokat a bizonyítási eszközök köréből ki kell rekeszteni. Ekként pedig nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy tanú4 tanúkénti meghallgatása a nyomozás során hogyan történt. Így a meghallgatást végző nyomozók tanúkénti idézésére irányuló vádlotti és a hozzá csatlakozó védői bizonyítási indítvány alaptalan, miként a tanú másodfokú tárgyalási meghallgatására és a sértettel történő szembesítésére irányuló bizonyítási indítvány is.

A fenti indokok alapján a másodfokú eljárásban becsatolt, tanú4 által aláírt beadványt sem lehet bizonyítékként értékelni.

A vádlott fellebbezése 8. oldalán a tanú mentességi jogával kapcsolatos kifogás alapján megjegyzi az ítélet tábla, hogy a mentességi ok fennáll, akár a cselekmény elkövetésekor, akár a bizonyítási eljárás során volt a tanú a vádlott élettársa, így téves a vádlott azon hivatkozása, hogy a tanú férjhez ment, ezért már nem illeti meg a mentesség.

Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy a vádlott minden olyan iratról, amelyről kért, kapott is fénymásolatot. A tárgyalási jegyzőkönyvek másolatait is olyan időben kapta kézhez, hogy azt még a következő tárgyalás előtt módja legyen elolvasni. Ugyanakkor megjegyzendő, hogy a vádlott valamennyi tárgyaláson személyesen is jelen volt, így tisztában volt az eljárási cselekményekkel, a vallomások, szakértői vélemények tartalmával.

Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság messzemenően érvényesítette a tisztességes eljárás alapelveit, biztosította a vádlott kérdezési, észrevételezési jogát. A vádlott - állításával szemben - kérdéseket tehetett fel a sértettnek is, amit igazol a 15. számú tárgyalási jegyzőkönyv 22-24. oldal is.

Az elsőfokú bíróság a fegyveregyenlőség elve alapján nemcsak az ügyészség által indítványozott bizonyítást folytatta le, hanem helyt adott a vádlott és a védő által előterjesztett tanúk meghallgatására, igazságügyi szakértői vélemény beszerzésére vonatkozó indítványoknak is.

A másodfokú eljárás során előterjesztett további bizonyítási indítványokat - mint sürgősen - az ítélet tábla elutasította.

A vádlott és védője már az elsőfokú eljárás során is indítványozta bizonyítási kísérlet lefolytatását a ... szám alatti helyszínen, mely indítványt az elsőfokú tárgyaláson (42. sz. tjkv. 3. oldal) nem tartották fenn. Ezen indítvány ismételt előterjesztése a másodfokú eljárásban kellő indokoltsággal nem bír.

Az igazságügyi orvosszakértők már állást foglaltak abban a kérdésben, hogy a sérülés keletkezhetett-e a sértetti elájulás eredményeként. Szakmai álláspontjuk megegyezett, így sürgősen és indokolatlanul erre a kérdésre egy harmadik szakértő kirendelése.

A vádlott által állított mérgezési kísérlet körében történő vizsgálódása a bíróságnak a Be. 2. § (3) bekezdésben foglalt vádelv sérelmét jelentené, így erre a körülményre igazságügyi vegyész-szakértő kirendelésére törvénysértően kerülne sor.

Az elsőfokú bíróság a megfelelő körben, kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. Azokat okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan egyenként és összességében értékelte,

mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg. Néhány ponton azonban a tényállás személyi és történeti része egyaránt pontosításra és kiegészítésre szorul.

Az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel a tényállást az iratok tartalma alapján az alábbiakkal pontosítja és egészíti ki:

- Az ítélet 3. oldal 3. bekezdésében az 5. elítélés sorszáma helyesen 13.
- Az ítélet 4. oldal első bekezdésében a 4. elítélésnél a más bűncselekmény miatti elítélés rongálás vétsége miatt történt.
- Az ítélet 4. oldal első bekezdésében a 7. elítélésnél az elsőfokú ügyszám 2.B.840/2010/36., a másodfokú ügyszám 1.Bf.51/2011/7. (másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány).
- Az ítélet 6. oldal 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy „közvetlen” életveszélyes állapot jött létre (igazságügyi orvosszakértői vélemény 6. oldal első bekezdés).

Az így pontosított és kiegészített tényállás már minden tekintetben megalapozott, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, következésképp ez a tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

A vádlott védekezését, a tanúk vallomását, a szakértői véleményeket, okiratokat ismertette, egyenként és összességében értékelte, mérlegelte, számot adott arról, hogy a bizonyítékok közül mely bizonyítékokat mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat és mely körben nem tartott valónak.

Általánosságban rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a vádlott tagadásával szemben a lényegét tekintve azonosan valló sértetti előadást, az azt alátámasztó objektív igazságügyi orvosszakértői véleményeket és a tanúk nyilatkozatait fogadta el a tényállás alapjául.

Az I. tényállással kapcsolatban a sértett az eljárás során következetesen állította, hogy a sérülése a vádlott általi bántalmazástól származott.

A sérülés keletkezési mechanizmusát illetően vallomását az igazságügyi orvosszakértői vélemények - közepes erejű rúgás - alátámasztották.

A vádlott által szorgalmazott, a sértetti ájulásból eredő keletkezési módot mindkét szakértő kategorikusan kizárta azzal, hogy a vádbeli időszakban egyrészt nincs erre vonatkozó orvosi adat, másrészt ájulásnál fellép egy olyan védelmi reakció, amely más testrész sérülésével is együtt jár, ilyen pedig nem került rögzítésre (szakértő1 igazságügyi orvosszakértő 15. sz. tjkv. 41. old., szakértő2 igazságügyi orvosszakértő véleménye 38. sorszám 19. oldal).

Maga a sértett nem vitatta, hogy pár évvel korábban volt olyan, hogy elájult, ugyanakkor már hosszú ideje nem történt vele ilyen.

Elfogadható volt az a magyarázata is, hogy szégyellte a fia viselkedését, ezért találta ki, hogy úgy sérült meg, hogy ráesett a talicskára.

Megjegyzendő, hogy miután sérülésére a kórházban is ezt a magyarázatot adta elő kezelőorvosának, került a kórházi epikrízisbe a vádlott által is hivatkozott „collabált” kifejezés.

Tanú5 vallomása alapján az is megállapítható, hogy közvetlenül az eset után maga a vádlott sem vitatta a bántalmazás tényét azzal, hogy hálós krumplival „taszajtotta” meg a sértettet, aki ettől esett el. Az igazságügyi orvosszakértő azonban ezt az keletkezési módot is kizárta (15. sz. tjkv. szakértő1).

Irathűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy valamennyi tanú, akiknek a sértett később felfedte, hogy fia milyen módon bántalmazta, azonosan adta elő a történeteket.

Arra is egybehangzóan nyilatkoztak a szakértők, hogy a bakancsal történő rúgás során sem keletkezik feltétlenül külsérelmi nyom, hámfosztás, így az e körben tett vádlotti fejtegetések is csak a feltételezés szintjén maradnak.

Az elsőfokú bíróság által elemzett bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, és egy irányba, a vádlott büntetőjogi felelősségének az irányába mutatnak.

A III. tényállás kapcsán a vádlott az égetés és a rongálás tényét nem vitatta, az okozott kár értékét azonban igen.

Az elégetett ruhaneműk és lábbelik mennyiségét illetően az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el a hitelt érdemlő sértetti, az azt alátámasztó tanúk vallomását. A rongálási érték meghatározásánál messzemenőig érvényesítette a Be. 4. § (2) bekezdésben foglalt in dubio pro reo elvét, és az elkövetési értéket a feljelentésben (nyomozati I. kötet 28-31. old.) megjelölt 75.000 forintban jelölte meg az eseti szakértő által megállapított 258.490 forint helyett.

A IV. tényállást illetően az elsőfokú bíróság a vádlott azon védekezésével szemben, hogy csak viták voltak közöttük, a sértettet nem fenyegette, nem zaklatta, elfogadta a sértett és a vallomását alátámasztó tanúk nyilatkozatait. E vallomások mellé tényeket sorakoztatott fel, így a sértett bántalmazását, ruhái elégetését, félelemtől vezérelve a szomszédba történő átköltözését. Mérlegelési jogkörében eljárva logikus következtetéssel állapította meg a vádlott részéről a bűncselekmény elkövetését.

Az irányadó tényállás alapján, a fellebbezéssel érintett tényállásokat illetően az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A mérlegelést támadó, a vádlotti védekezés elfogadását célzó védelmi fellebbezés a perrendi szabályok értelmében a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményeit törvényesen minősítette, ugyanakkor a jogi indokolással teljes egészében adós maradt. Azt az ítéletáblának kellett pótolnia az alábbiak szerint:

A vádlott édesanyját, a sértettet oly módon bántalmazta, hogy először az arcán, majd a mellkasán megütötte és az összegörnyedt, földre került sértettet a mellkasa bal oldalán bakancsos lábával legalább közepes erővel megrúgta. A sértett a rúgás következtében közvetlen életveszélyes sérülést, a léptok átszakadása következtében kialakult belső vérzést szenvedett.

A vádlott a sértettet egyenes szándékkal bántalmazta, míg az eredmény tekintetében - az alkalmazott erőre, a sértett testtájékra, a bakancs használatára figyelemmel - eshetőleges szándék, a következményekbe belenyugvás terheli. Ezért cselekménye életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősül.

A vádlott a sértett tulajdonát képező vagyontárgyait elégette, megsemmisítette és ezzel a Btk. 459. § (6) bekezdés a) pontja szerinti kisebb kárt okozott, amellyel rongálás vétségét valósította meg.

A vádlott az édesanyját félelemkeltés céljából személy elleni erőszakos cselekmény elkövetésével fenyegette meg. Ezért cselekménye zaklatás vétségének minősül.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott többszörös visszaeső és különös visszaeső is. Tévedett azonban akkor, amikor a vádlottat a testi sértés büntette és a zaklatás vétsége tekintetében különös visszaesőnek, míg a rongálás vétsége tekintetében többszörös visszaesőnek minősítette, mivel a vádlott valamennyi cselekményt illetően többszörös visszaeső és a rongálás tekintetében különös visszaeső.

Ez esetben pedig a minősítésnél a súlyosabb, többszörös visszaesői minőséget kell feltüntetni, míg a különös visszaesés súlyosító körülményként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket csak részben sorolta fel helyesen. Ezért a súlyosító és enyhítő körülmények tekintetében azok kiegészítése és pontosítása volt indokolt.

Az ítéletábra további súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott cselekményeit igen rövid idővel a szabadulása után követte el. További súlyosító körülmény a kettőnél több halmazat, az életveszélyes sérülés közvetlen jellege és az is, hogy a vádlott többszörös visszaesői minősége mellett különös visszaeső is.

Az enyhítő körülmények körében az időmúlást csak igen csekély mértékben értékelte, míg a sértetti közrehatást, mivel a tényállásban nem került megállapításra, hogy az miben nyilvánult meg, az enyhítő körülmények köréből kirekesztette.

A kiszabott büntetés mértéke megfelelő, a 10 év középértéket el nem érő büntetés arányban áll a bűncselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a bűnösségi körülményekkel. Kibővült a súlyosító körülmények köre és nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott többszörös visszaeső, cselekményeit feltételes szabadság alatt, első cselekményét 12 nappal szabadulása után követte el. Mindezekre tekintettel pedig a vádlottra kiszabott büntetés jelentős enyhítésére nem kerülhetett sor.

Törvényes a mellékbüntetés kiszabása, annak mértéke, a végrehajtási fokozat meghatározása, a feltételes szabadság megszüntetése, miként a vádlott kizárása is a feltételes szabadságra bocsátásból.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezései törvényesek.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerinti pontosítással a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Az ezzel felmerült bünygyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a bejelentett fellebbezések nem vezettek eredményre, akként rendelkezett, hogy a felmerült bünygyi költséget a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottnak kell viselnie.

Budapest, 2016. év január hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 10.B.280/2014/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.264/2015/18. számú végzése folytán 2016. év január hó 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év január 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő